

Wie is de volgende?

‘Wie is de volgende die eruit vliegt?’ vraagt Kelly.

Ze zit samen met Dagmar in de gang, onder de kapstok.

‘Ik gok op Patrick,’ zegt Dagmar, ‘onze vrolijke springveer.’

Kelly grinnikt. ‘Ik vind hem leuk, vooral als hij voor de tiende keer van zijn stoel valt en er nog zelf om kan lachen.’

‘Ja, hij wel,’ antwoordt Dagmar, ‘maar meester Tom niet, want Patrick kan écht niet stilzitten. En hoe strenger de meester tegen hem doet, hoe erger het wordt.’

De deur van hun klas knalt open en Youssef komt naar buiten. ‘Stomme kerel!’ mompelt hij en hij gooit de deur met een klap achter zich dicht.

‘Misgegokt,’ giechelt Dagmar.

Youssef gaat naast de twee meisjes onder de kapstok zitten en gromt: ‘Ik haat hem.’

De deur gaat weer open en meester Tom steekt zijn hoofd naar buiten. ‘Graag gewoon dichtdoen!’

‘Nee!’ antwoordt Youssef met een verbeterd gezicht.

Meester doet net of hij het niet hoort en kijkt Youssef streng aan.

Dagmar heeft moeite om niet in de lach te schieten. Ze vindt meester Tom eigenlijk nog een broekie. Hij zou de grote broer van Kelly kunnen zijn. Die draagt ook altijd een spij-

kerjack en houdt zijn stekeltjeshaar overeind met een liter gel.

‘Komt er nog wat van?’ De stem van meester Tom slaat een beetje over.

Dagmar kijkt naar de punt van haar rechterschoen en zegt tegen zichzelf: ‘Niet lachen, niet lachen.’

Tom staat pas een paar dagen voor hun groep en Dagmar wist het na een uur al zeker: hij kan het niet. Hij speelt een meester, alsof hij meedoet in een toneelstuk. Daarom neemt niemand hem serieus en is het vaak een puinhoop in hun groep. Af en toe heeft Dagmar medelijden met hem. Vooral als het voor de zoveelste keer uit de hand loopt en meester Tom haar doet denken aan een opgejaagd konijn.

Net zoals nu, hier in de gang. Meester Tom wordt langzaam rood, kucht even en zegt: ‘Moet ik meester Wouter erbij halen?’ Hij doet zijn best om dreigend te klinken, maar erg overtuigend is het niet.

Intussen horen ze in groep zeven steeds meer kabaal.

Dagmar stoot Youssef aan en fluistert: ‘Toe nou!’

Youssef knikt. Hij blijft nooit lang boos en hij heeft ook geen zin in de directeur. Langzaam staat hij op en mompelt: ‘Ik doe het al.’

Meester Tom verdwijnt naar binnen en Youssef sluit overdreven zachtjes de deur. Daarna ploft hij opnieuw neer naast de meisjes en zegt: ‘Ik hoop dat meester Stom gauw vertrekt.’

‘Ja hoor,’ antwoordt Kelly. ‘Er komt binnenkort wel weer een andere invaller.’

‘Ik denk het niet,’ zegt Dagmar, ‘volgens mij zijn de invallers op.’

‘De hoeveelste is dit eigenlijk?’ vraagt Kelly. ‘Ik ben de tel kwijt sinds onze meester ziek is.’

‘Ik wou dat onze ouwe beer beter was,’ zegt Youssef treurig. Kelly en Dagmar knikken. Hun eigen meester belandde vlak na de kerstvakantie onverwacht in het ziekenhuis. Er was iets met zijn hart en hij moest geopereerd worden. Toen directeur Wouter kwam vertellen dat hij voorlopig twee maanden weg zou blijven, hadden ze allemaal de pest in gehad. Hun eigen meester is hartstikke aardig, ook al is hij in sommige dingen een beetje ouderwets. Toen ze bij hem in groep zeven kwamen, zei hij: ‘Ik ben voor jullie gewoon “meester Rademakers”, want ik doe niet mee aan dat populaire gedoe van voornamen. De mijne is trouwens Frederik, maar dat vind ik een domme naam.’

Het was wennen geweest, maar na een maand voelde iedereen zich bij hem thuis. Zelfs Patrick viel steeds minder van zijn stoel.

De kinderen waren hem al snel ‘meester’ gaan noemen, zonder zijn achternaam erbij, en de laatste tijd was het steeds vaker ‘mees’ geworden.

Maar inmiddels ligt hun mees al een paar weken in het ziekenhuis en staat de vierde invaller voor groep zeven.

‘De eerste was die kleine dikke juf,’ herinnert Kelly zich.

‘O ja, die,’ kreunt Youssef, ‘hoe heette ze ook alweer?’

‘Juf Annie,’ antwoordt Dagmar.

De kinderen hadden hun best gedaan om aardig voor haar te zijn. Vooral na een preek van de directeur. ‘Jullie doen meester Rademakers geen groter plezier dan door ervoor te zorgen dat het goed gaat op school. Des te eerder wordt hij beter.’

Maar juf Annie bedacht allerlei nieuwe regels. Als eerste schafte ze de weektaak af. In dat soort dingen was meester Rademakers juist heel modern. Tijdens de dagelijkse taakuren mocht je op eigen houtje doorwerken en elkaar om uitleg vragen. Intussen was mees druk bezig kinderen apart te helpen. Maar juf Annie werd zenuwachtig van de weektaken. ‘Het wordt alleen maar een rommeltje,’ zei ze al na een dag. Verder mochten de kinderen geen vingers meer opsteken. ‘Ik kan niet tegen dat gewapper. Voortaan leggen jullie je hand op tafel als je iets wilt vragen.’

Ook de bank die in de leeshoek stond, moest de klas uit. Bij meester Rademakers mocht je daar lekker in wegduiken met een boek. Maar juf Annie zei: ‘Dat gehang in die leeshoek is nergens goed voor.’ Gijs en Youssef brachten onder protest de bank naar de schoolzaal.

Zonder te vragen naar de wc was er niet meer bij. Na een paar dagen deed Youssef het in zijn broek doordat juf Annie zijn hand niet op tafel had zien liggen. Youssef schaamde zich dood en de hele klas was kwaad op de juf omdat ze hem te lang had laten wachten. Daarna wilde niemand meer luisteren naar juf Annie en er kwam een nieuwe: juf Ingrid. Die probeerde zoveel mogelijk dezelfde regels te gebruiken als meester Rademakers. Gijs en Youssef mochten zelfs de bank terugzetten in de klas.

Maar de meiden vonden Ingrid een aanstelster die de jongens voortrok. Verder maakte ze zich nogal zwaar op en gebruikte een weeïg zoet parfum. Kelly zei: ‘Dat mens denkt écht dat ze knap is. Ze heeft zeker nog nooit in de spiegel gekeken en ze stinkt.’

Maar de meeste jongens vonden haar wel aardig en sommige werden zelfs verliefd op de juf.

Na een dag of tien vertrok juf Ingrid, omdat ze ergens anders een vaste baan kon krijgen.

Toen kwam juf Monique en dat bleek een ramp. Ze begon met te zeggen dat ze geen groep zeven gewend was. 'Ik vervang eigenlijk altijd in groep één en twee.' Dat was te merken, want de weektaak werd opnieuw afgeschaft en ze behandelde de klas als een stel kleuters. Een paar kinderen kregen meteen de slappe lach. Vooral Michelle en Latifa, maar die lagen altijd om alles in een deuk.

De bank moest weer weg. Gijs en Youssef droegen hem de klas uit, terwijl Gijs riep: 'We beginnen later een verhuisbedrijf: de firma Gijssesf!'

Na een paar dagen kon niemand zich meer goed houden als juf Monique riep: 'We doen allemaal de mondjes op slot,' of: 'Patrick, je gaat nu héél netjes op je stoeltje zitten.'

Ten slotte was ze huilend de klas uit gelopen, terwijl de kinderen gierend van het lachen over hun tafeltje hingen.

Daarna stapte meester Tom groep zeven binnen. Hij zag er stoer uit en de kinderen hadden verwacht dat hij aardig én modern zou zijn. Inmiddels weten ze wel beter. Hij is streng, geeft geen weektaak, maar zegt van minuut tot minuut precies wat ze moeten doen en vooral wat ze níét moeten doen. Voor het minste of geringste krijg je straf of zet hij je op de gang. Veel helpt het niet. Het blijft rommelig in groep zeven.

Directeur Wouter is al een paar keer langs geweest met een preek.

Vanuit groep zeven klinkt geloei en daarna volgt een brul van meester Tom.

Kelly giechelt. ‘De volgende is in aantocht.’

Rutger-Jan komt de gang in en roept vrolijk: ‘Hai boys en girls!’

‘Zo wordt het toch nog gezellig,’ zegt Dagmar. Ze meent er niks van, want ze vindt Rutger-Jan maar een opscheppertje. Hij vertelt minstens één keer per week dat zijn vader directeur van een groot bedrijf is en ‘errug veel’ verdient. En dat er nogal wat ouders van kinderen in de fabriek van zijn vader werken en dus van hem afhankelijk zijn. En als Rutger-Jan door zijn moeder in een vette Mercedes naar school wordt gebracht, kan hij het niet laten om op te merken dat zijn moeder ‘vandaag de kleine auto heeft genomen’. Dat vindt Dagmar al dom, maar het is helemaal achterlijk omdat hij op tien minuten lopen van de school woont. Verder meldt Rutger-Jan regelmatig dat hij ‘de nieuwste en meest fantastische computergame’ heeft gekregen. Maar het meest irritante vindt Dagmar het gepronk met zijn mobieltjes. Bijna iedere maand heeft Rutger-Jan wel ‘een nieuw modelletje’.

‘Waarom ben jij eruit getrapt?’ vraagt Youssef.

‘Onze Tommie-Tom legde uit wat een bijvoeglijk naamwoord is en gaf voorbeelden met “lekker”. Zo van: “Lasagne is lekker eten” en “In Spanje is het lekker weer”. Daarna riep ik: “En Michelle is een lekker ding”.’

Iedereen schiet in de lach.

‘En toen?’ vraagt Youssef.

‘De hele groep begon te loeien en ik moest eruit. Maar Michelle zat te glunderen.’

‘Ja, dat zal wel,’ zegt Kelly, ‘Michelle vindt zichzelf het stuk van de eeuw.’

‘Jij bent natuurlijk jaloers,’ zegt Rutger-Jan vals.

‘Op Michelle? Mooi niet.’

Dagmar is het helemaal met haar vriendin eens. ‘Als ik haar was, zou ik moe worden van mezelf. Steeds maar denken: zit mijn haar leuk? Is mijn rokje niet te lang of te kort? Heb ik het goeie merk schoenen aan?’

‘Ik zou die kleren best willen.’ Kelly zucht. ‘Michelle heeft kleedgeld. Mijn moeder ziet me aankomen.’

Het blijft even stil. Ze luisteren naar de geluiden uit de klas. Het lijkt vrij rustig te zijn. Alleen de stem van meester Tom is te horen. Rutger-Jan zegt: ‘Ik mag ook altijd zo veel kleren kopen als ik wil. Maakt niet uit wat het kost.’

‘Het ruikt hier naar opscheppertjes,’ zegt Dagmar spottend. Rutger-Jan kijkt haar grijnzend aan en vraagt op een toon alsof hij iets heel leuks aanbiedt: ‘Zal ik je staarten afknippen?’ ‘Dan trek ik die krullen uit je kop,’ antwoordt Dagmar net zo vriendelijk.

Maar Kelly wordt boos en snauwt: ‘Wat ben je toch een opgeblazen patsertje!’

‘En weet je wat jí bent? Een ordinair klein dik mormel!’

‘Geen ruzie,’ zegt Dagmar.

‘Hij begon!’ roept Kelly kwaad.

‘Dat klopt,’ antwoordt Rutger-Jan met een gemeen glimlachje, ‘maar ik zit niet bij dat domme clubje van jullie. TRAP of zoiets?’

‘De TREP-club,’ verbetert Kelly hem vinnig. ‘De Tegen-Ruzie-En-Pesten-club.’

Dagmar stoot haar vriendin aan. ‘Laat toch zitten. Hij doet er alleen maar flauw over.’

‘Hebben jullie al veel ruzies opgelost?’ zeurt Rutger-Jan door. ‘En zielige kindjes geholpen die gepest worden?’

‘Nee,’ zegt Kelly, ‘maar we bestaan pas drie dagen.’

‘Niet op ingaan,’ waarschuwt Dagmar opnieuw.

‘Kinderachtig gedoe,’ zegt Rutger-Jan.

‘Helemaal niet,’ protesteert Kelly, ‘Gijs en Sarah doen ook al mee.’

Rutger-Jan schatert het uit. ‘Echt iets voor die softies. Als je alleen al naar Sarah wijst, krijgt ze een kop als een boei, en Gijs is net een meid met die lange haren.’

‘Maar hij is wel sterk,’ zegt Kelly.

Daar is Youssef het helemaal mee eens. Vorige week kwam Gijs voor hem op toen Patrick hem voor ‘Turkse tulpenbol’ uitschold. Dat gebeurde nadat Alexander in zijn spreekbeurt had verteld dat tulpen eigenlijk uit Turkije kwamen. ‘Gijs zei toen tegen Patrick dat hij moest ophouden,’ vertelt Youssef lachend, ‘omdat hij anders “een klapje” zou krijgen. Nou, Patrick wist niet hoe vlug hij “sorry” moest roepen.’

Rutger-Jan haalt zijn schouders op. ‘Ja, zó kan ik het ook.’

Dagmar trekt zich op aan de kapstok en gaat met haar handen in de zij voor Rutger-Jan staan. Ze vindt het langzamerhand te gek worden. ‘Jij snapt er geen bal van, hè Rutger-Jan Winkelman. Sinds mees ziek is, is het een zootje in onze groep. Het was gezellig, maar die domme invallers hebben de hele sfeer verpest. Sommige kinderen doen ineens stom tegen elkaar. Daarom hebben we onze club opgericht, om ervoor te...’

‘Maar die TRIPTRAP-club van jullie dreigt met “klapjes”,’ onderbreekt Rutger-Jan haar.

‘Helemaal niet, jongen! Kelly en ik zeiden tegen Patrick dat hij zijn mond moest houden. En dat hij zoiets bij onze mees nooit zou durven. Maar dat hielp niks en pas dáárna is Gijs zich ermee gaan bemoeien.’

‘Ons geheime wapen,’ zegt Kelly vol trots.

‘Onze geheime softie,’ zegt Rutger-Jan, ‘met zijn meidenkapsel.’

‘Wat maakt dat nou uit!’ roept Kelly. ‘Al hangen zijn haren tot op de grond!’

‘Zo is het,’ zegt Dagmar. ‘En Gijs doet in elk geval zijn best om het leuk te houden op school. Het enige wat jij kunt, Rutger-Jan Winkelman, is een beetje lopen etterbakken.’

‘En opscheppen,’ voegt Kelly eraan toe.

Rutger-Jan staart de twee meisjes even strak aan en zegt dan poeslief: ‘Als jullie zo boos naar me kijken, vind ik jullie ook wel lekkere dingen.’

‘Dank je,’ zegt Kelly en ze wordt rood. Maar Dagmar antwoordt: ‘Neem een ander in de maling.’

De deur van hun klas gaat weer open. Ze horen de stem van meester Tom: ‘Eruit!’

Sarah stapt de gang in.

‘Sarah!’ roept Kelly.

‘Jij?’ vraagt Rutger-Jan stomverbaasd.

Sarah is wel de laatste die ze verwacht hadden. Ze ziet bleek en er rollen tranen over haar wangen.

Dagmar gaat meteen naar haar toe. Als ze langs Rutger-Jan loopt, fluistert hij: ‘Zet ’m op TRIPTRAP!’

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt Dagmar.

‘Ik moest lachen om Gijs,’ snikt Sarah, ‘en toen pakte meester Tom me keihard bij mijn arm. Ik werd kwaad en riep: “Rotzak!” En toen moest ik naar de gang.’

De andere kinderen kijken elkaar aan.

Sarah die ‘rotzak’ roept, dát bestaat niet.

Het gaat écht fout in hun groep.